

DIREKTIVE

DIREKTIVA 2009/103/ES EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 16. septembra 2009

o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil in o izvajanju obveznosti zavarovanja takšne odgovornosti

(kodificirana različica)

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, zlasti člena 95(1) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,

v skladu s postopkom, določenim v členu 251 Pogodbe ⁽²⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Direktiva Sveta 72/166/EGS z dne 24. aprila 1972 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil in o izvajanju obveznosti zavarovanja takšne odgovornosti ⁽³⁾, Druga direktiva Sveta 84/5/EGS z dne 30. decembra 1983 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil ⁽⁴⁾, Tretja direktiva Sveta 90/232/EGS z dne 14. maja 1990 o približevanju zakonodaje držav članic o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil ⁽⁵⁾ in Direktiva 2000/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. maja 2000 o približevanju zakonodaje držav

članic o zavarovanju avtomobilske odgovornosti (Četrta direktiva o zavarovanju avtomobilske odgovornosti) ⁽⁶⁾ so bile večkrat bistveno spremenjene ⁽⁷⁾. Zaradi jasnosti in racionalnosti bi bilo treba navedene štiri direktive ter Direktivo 2005/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2005 o spremembi direktiv Sveta 72/166/EGS, 84/5/EGS, 88/357/EGS in 90/232/EGS ter Direktive 2000/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta o zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil ⁽⁸⁾ kodificirati.

(2) Zavarovanje civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil (avtomobilsko zavarovanje) je posebnega pomena za evropske državljane, bodisi kot imetnike zavarovalnih polic ali kot oškodovance v nesrečah. Izjemnega pomena je tudi za zavarovalnice, saj predstavlja pomemben del neživiljenjskega zavarovanja v Skupnosti. Avtomobilsko zavarovanje vpliva tudi na prosto gibanje ljudi in vozil. Zato bi morala biti okrepitev in konsolidacija notranjega zavarovalniškega trga na področju avtomobilskega zavarovanja ključni cilj ukrepanja Skupnosti na področju finančnih storitev.

(3) Vsaka država članica bi morala sprejeti vse potrebne ukrepe, s katerimi zagotovi, da je civilna odgovornost pri uporabi vozil, ki izvirajo z njenega ozemlja, pokrita z zavarovanjem. Obseg kritja odgovornosti in pogoji zavarovalnega kritja se določijo na podlagi teh ukrepov.

(4) Da se izključi morebitno napačno razlaganje te direktive in da se olajša pridobitev zavarovalnega kritja za vozila, ki imajočasne registrske tablice, bi se morala opredeljevati ozemlja, kjer se vozilo običajno nahaja, nanašati na ozemlje države, katere registrsko tablico vozilo ima, ne glede na to, ali je ta tablica stalna aličasna.

⁽¹⁾ UL C 224, 30.8.2008, str. 39.

⁽²⁾ Mnenje Evropskega parlamenta z dne 21. oktobra 2008 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in Sklep Sveta z dne 13. julija 2009.

⁽³⁾ UL L 103, 2.5.1972, str. 1.

⁽⁴⁾ UL L 8, 11.1.1984, str. 17.

⁽⁵⁾ UL L 129, 19.5.1990, str. 33.

⁽⁶⁾ UL L 181, 20.7.2000, str. 65.

⁽⁷⁾ Glej Prilogo I, del A.

⁽⁸⁾ UL L 149, 11.6.2005, str. 14.

- (5) Ob spoštovanju splošnega pravila, po katerem registrska tablica določa ozemlje, kjer se vozilo običajno nahaja, je primerno določiti posebno pravilo za nesreče, ki jih povzročijo vozila brez registrske tablice ali vozila, ki so opremljena z registrsko tablico, ki ne ustreza ali ne ustreza več zadevnemu vozilu. V tem primeru in zgolj za namen obravnave odškodninskega zahtevka bi bilo treba za ozemlje, kjer se vozilo običajno nahaja, šteti ozemlje, kjer se je zgodila nesreča.
- (6) Prepoved sistematičnega preverjanja avtomobilskega zavarovanja bi se morala uporabljati za vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju druge države članice, kot tudi za vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretje države, vendar prihajajo z ozemlja druge države članice. Dovoljena so lahko samo nesistematična preverjanja, ki niso diskriminatorna in se izvajajo kot del nadzora, ki ni usmerjen izključno v preverjanje zavarovanja.
- (7) Preverjanje zelenih kart za vozila, ki se običajno nahajajo v eni državi članici in vstopajo na ozemlje druge države članice, se lahko odpravi s sporazumom med vsemi nacionalnimi zavarovalnimi biroji, s katerim bi vsak nacionalni biro jamčil odškodnino v skladu z določbami nacionalne zakonodaje v zvezi z izgubo ali poškodbo, ki daje pravico do odškodnine in jo je na njenem ozemlju povzročilo eno od teh vozil, ki je bilo zavarovano ali ne.
- (8) Tak sporazum o jamstvu predpostavlja, da so vsa motorna vozila Skupnosti, ki potujejo po ozemlju Skupnosti, zavarovana. Zato je primerno, da se nacionalni zakonodaji vsake države članice predvidi obvezno zavarovanje civilne odgovornosti pri uporabi vozil, ki velja za celotno ozemlje Skupnosti.
- (9) Sistem, ki ga predvideva ta direktiva, bi se lahko razširil na vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretje države, glede katerih so nacionalni biroji držav članic sklenili podobne sporazume.
- (10) Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da glede vozil nekaterih fizičnih ali pravnih oseb, bodisi javnih ali zasebnih, odstopajo od splošne obveznosti obveznega zavarovanja. V primeru nesreč, ki jih povzročijo takšna vozila, bi morala država članica, ki predvidi tako odstopanje, določiti organ, ki oškodovancem v nesrečah, povzročenih v drugih državah članicah, plača odškodnino. Zagotoviti bi bilo treba plačilo ustrezne odškodnine
- ne samo oškodovancem v nesrečah, ki jih povzročijo ta vozila v tujini, temveč tudi oškodovancem v nesrečah, ki se zgodijo v državi članici, na ozemlju katere se vozilo običajno nahaja, ne glede na to, ali stalno prebivajo na njenem ozemlju ali ne. Med drugim bi morale države članice zagotoviti, da se Komisiji za objavo sporoči seznam oseb, izvzetih iz obveznega zavarovanja, in organov, ki so odgovorni za odškodnino oškodovancem v nesrečah.
- (11) Državam članicam bi moralo biti omogočeno, da glede nekaterih vrst vozil ali nekaterih vozil, ki imajo posebne tablice, odstopajo od splošne obveznosti obveznega zavarovanja. V tem primeru lahko druge države članice pri vstopu na svoje ozemlje zahtevajo veljavno zeleno karto ali sklenitev obmejne pogodbe o zavarovanju, da zagotovijo odškodnino oškodovancem morebitnih nesreč, ki bi jih takšna vozila lahko povzročila na njihovem ozemlju. Vendar pa zaradi odprave mejnih kontrol znotraj Skupnosti ni več mogoče preverjati, ali so vozila, ki prečkajo mejo, zavarovana, in tako ni mogoče zagotavljati odškodnine oškodovancem v nesrečah, povzročenih v tujini. Zagotoviti bi bilo treba ustrezno odškodnino ne samo oškodovancem v nesrečah, ki jih ta vozila povzročijo v tujini, temveč tudi oškodovancem v isti državi članici, v kateri se vozilo običajno nahaja. V ta namen bi morale države članice oškodovance nesreč, ki jih povzročijo taka vozila, obravnavati enako kot oškodovance nesreč, ki jih povzročijo nezavarovana vozila. Oškodovancem v nesrečah, ki jih povzročijo nezavarovana vozila, bi moral odškodnino plačati organ za zagotavljanje odškodnine države članice, v kateri se je nesreča zgodila. Kadar organ za zagotavljanje odškodnine plačila odškodnino oškodovancem v nesrečah, ki so jih povzročila vozila, za katera se uporablja to odstopanje, bi mu moralo biti omogočeno, da vloži zahtevek nasproti organu države članice, kjer se vozilo običajno nahaja. Po izteku določenega obdobja za izvajanje in uporabo te možnosti odstopanja in v luči izkušenj od le-teh, bi morala Komisija, če je to primerno, predložiti predloge za njegovo nadomestitev ali razveljavitev.
- (12) Obveznosti držav članic, da zagotovijo zavarovalno kritje vsaj z določenimi minimalnimi vsotami, predstavlja pomemben element pri zagotavljanju varstva oškodovancev. Najnižji znesek zavarovalnega kritja za telesno poškodbo bi bilo treba izračunati tako, da se v celoti in pravično povrne škoda vsem oškodovancem, ki so utrpeli zelo hude poškodbe, pri čemer se upošteva nizka pogostost nesreč z več oškodovanci in majhno število nesreč, v katerih več oškodovancev utrpi zelo hude poškodbe v eni in isti nesreči. Minimalna vsota kritja na oškodovanca in na škodni dogodek bi morala biti določena. Zaradi olajšanja uvedbe teh minimalnih vsot je primerno predvideti prehodno obdobje. Vendarle bi bilo treba določiti krajši rok od tega prehodnega obdobja, v katerem bi morale države članice povečati svoje vsote na vsaj polovico teh minimalnih ravni.

- (13) Da se prepreči razvrednotenje minimalne vsote kritja s potekom časa, bi bilo treba določiti klavzulo o rednem pregledu, ki za referenco uporablja evropski indeks cen življenjskih potrebščin (EICP), ki ga objavlja Eurostat v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 2494/95 z dne 23. oktobra 1995 o harmoniziranih indeksih cen življenjskih potrebščin⁽¹⁾. Primerno je tudi določiti tudi postopkovna pravila za takšen pregled.
- (14) Določiti je treba organ, ki bo jamčil, da oškodovanec ne bo ostal brez odškodnine, če bo nesrečo povzročilo nezavarovano ali neznanovo vozilo. Pomembno je določiti, da se lahko oškodovanec take nesreče obrne neposredno na ta organ kot na prvo točko za stike. Državam članicam bi bilo treba dati možnost, da uporabijo določene omejene izjeme v zvezi s plačilom odškodnin s strani tega organa in zagotovijo, da se lahko odškodnina za materialno škodo, ki jo povzroči neznanovo vozilo, omeji ali izključi zaradi nevarnosti goljufije.
- (15) V interesu oškodovancev je, da se učinki nekaterih izključitvenih določb omejijo na odnos med zavarovateljem in osebo, odgovorno za nesrečo. V primeru ukradenih ali s silo pridobljenih vozil države članice lahko določijo, da to odškodnino plača zgoraj navedeni organ.
- (16) Države članice lahko, da bi ublažile finančno breme tega organa, določijo uporabo nekaterih franšiz, kadar ta organ zagotavlja odškodnino za materialno škodo, ki so jo povzročila nezavarovana ali, kadar je primerno, ukradena ali s silo pridobljena vozila.
- (17) Možnost omejitve ali izključitve plačila pravične odškodnine oškodovancem iz razloga, da je vozilo neznanovo, se ne sme uporabljati, če je organ plačal odškodnino za hujše telesne poškodbe kateremu koli oškodovancu iste nesreče, v kateri je bila povzročena materialna škoda. Države članice lahko predvidijo franšizo do meje, ki jo določa ta direktiva, ki jo nosi oškodovanec, ki mu je bila povzročena materialna škoda. Pogoji, pod katerimi se telesne poškodbe štejejo za hujše, bi morali biti določeni v skladu z nacionalno zakonodajo ali upravnimi predpisi države članice, kjer se je nesreča zgodila. Pri določanju teh pogojev lahko država članica med drugim upošteva, ali je bila zaradi poškodbe potrebna bolnišnična oskrba.
- (18) V primeru nesreče, ki jo povzroči nezavarovano vozilo, organ, ki izplača oškodovane v nesrečah z nezavarovanimi ali neznanimi vozili, lažje sproži postopek proti odgovorni osebi kot pa oškodovanec. Posledično je primerno določiti, da ta organ od oškodovanca, ki mu je treba izplačati odškodnino, ne more zahtevati, da dokaže, da je odgovorna oseba nezmožna plačati odškodnino ali da odškodnine noče plačati.
- (19) V primeru spora med zgoraj omenjenim organom in zavarovateljem civilne odgovornosti glede tega, kdo naj oškodovancu iz nesreče izplača odškodnino, bi morale države članice zato, da bi se izognile vsaki zamudi pri izplačevanju odškodnine oškodovancu, zagotoviti, da je ena od teh strani določena kot odgovorna, da na prvi stopnji plača odškodnino še pred rešitvijo spora.
- (20) Oškodovancem iz prometnih nesreč bi bilo treba zagotoviti primerljivo obravnavanje ne glede na to, kje v Skupnosti se je nesreča zgodila.
- (21) Družinskim članom zavarovanca, vozniku ali kateri koli drugi odgovorni osebi bi bilo treba zagotoviti zaščito, primerljivo s tisto za tretje stranke, v vseh primerih telesnih poškodb.
- (22) Telesne poškodbe in materialno škodo, ki jo utrpijo pešci, kolesarji in drugi nemotorizirani udeleženci v prometu, ki so navadno šibkejši udeleženci v nesrečah, bi moralo kriti obvezno zavarovanje vozila, udeleženega v nesreči, če so te osebe po nacionalnem civilnem pravu upravičene do odškodnine. Ta določba ne posega v civilnopravno odgovornost ali višino odškodnin v zvezi s posamezno nesrečo po nacionalni zakonodaji.
- (23) Vključitev vseh potnikov v vozilu v zavarovalno kritje je pomemben dosežek veljavne zakonodaje. Ta cilj bi bil ogrožen, če bi nacionalna zakonodaja ali kakšna pogodbeni klavzula v pogodbi o zavarovanju izključevala potnike iz zavarovalnega kritja, ker so vedeli ali bi morali vedeti, da je bil voznik vozila v času nesreče pod vplivom alkohola ali drugih opojnih snovi. Potnik navadno ne more pravilno oceniti stopnje voznikove opojenosti. Cilja odvrniti ljudi od vožnje pod vplivom opojnih snovi se ne da doseči z zmanjševanjem zavarovalnega kritja za potnike, ki so oškodovanci v prometnih nesrečah. Kritje teh potnikov v okviru obveznega avtomobilskega zavarovanja ne vpliva na morebitno odgovornost, ki jo lahko nosijo v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo, niti na višine odmerjenih odškodnin v zvezi s posamezno nesrečo.
- (24) Vse police obveznega avtomobilskega zavarovanja bi morale kriti celotno ozemlje Skupnosti.

⁽¹⁾ UL L 257, 27.10.1995, str. 1.

- (25) Nekatero zavarovalnice v zavarovalne police vključujejo klavzule, ki določajo, da bo pogodba razveljavljena, če bi vozilo dlje kot določeno obdobje ostalo zunaj države članice registracije. Takšna praksa je v nasprotju z načelom te direktive, v skladu s katerim mora obvezno avtomobilsko zavarovanje na podlagi ene same premije zagotavljati kritje na celotnem ozemlju Skupnosti. Zato je treba določiti, da brez poseganja v obveznosti glede registracije vozil po nacionalni zakonodaji držav članic zavarovalno kritje ostane veljavno celotno obdobje veljavnosti pogodbe, ne glede na to, ali vozilo ostane določeno obdobje v drugi državi članici.
- (26) V interesu zavarovanca je, da vsaka zavarovalna polica v okviru ene same premije zagotavlja v vsaki državi članici kritje, predpisano po njenem pravu, ali, če je to višje kritje, kritje, ki je predpisano po pravu države članice, s katere ozemlja izvira vozilo.
- (27) Treba bi bilo sprejeti ukrepe, ki bi olajšali pridobitev zavarovalnega kritja za vozila, uvožena iz ene države članice v drugo, četudi vozilo še ni registrirano v namembni državi članici. Zagotoviti bi bilo treba začasno odstopanje od splošnega pravila za določanje države članice, v kateri je nevarnost. V obdobju tridesetih dni od datuma, ko je vozilo dostavljeno, dano na razpolago ali odposlano kupcu, se mora namembna država članica šteti za državo članico, v kateri je nevarnost.
- (28) Katera koli oseba, ki želi skleniti novo avtomobilsko zavarovanje z drugo zavarovalnico, mora imeti možnost dokazati svojo zgodovino nesreč in zahtevkov po stari pogodbi. Imetnik police mora imeti pravico kadar koli zahtevati izjavo o zahtevkih oz. o njihovem neobstoju za vozilo oz. vozila, ki jih krije zavarovalna pogodba, najmanj za obdobje zadnjih petih let pogodbenega razmerja. Zavarovalnica ali kateri koli organ, ki ga država članica imenuje za zagotavljanje obveznega zavarovanja ali izdajo takih izjav, mora takšno izjavo imetniku police zagotoviti v petnajstih dneh od prošnje.
- (29) Da se zagotovi ustrezna zaščita oškodovancev prometnih nesreč, države članice zavarovalnicam ne smejo dopuščati, da se nasproti oškodovancem sklicujejo na franšize.
- (30) Pravica neposrednega sklicevanja na zavarovalno pogodbo in neposrednih odškodninskih zahtevkov nasproti zavarovalnicam je zelo pomembna za varstvo oškodovancev v prometnih nesrečah. Za učinkovitejšo in hitrejšo obravnavo odškodninskih zahtevkov in da se v največji možni meri izogne dragim pravnim postopkom, je pravico do neposrednega zahtevka proti zavarovalnici, ki krije civilno odgovornost povzročitelja nesreče, treba razširiti na vse oškodovance prometnih nesreč.
- (31) Da bo vsem oškodovancem prometnih nesreč zagotovljeno zadostno varstvo, je postopek „utemeljene ponudbe“ treba razširiti na vse vrste prometnih nesreč. Enak postopek je treba smiselno uporabljati v primerih, ko se nesreča obravnava v okviru sistema nacionalnih zavarovalnih birojev.
- (32) V skladu s členom 11(2) v povezavi s členom 9(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah⁽¹⁾ lahko oškodovanci sprožijo pravne postopke za civilno odgovornost proti zavarovalnici v državi članici, v kateri imajo stalno prebivališče.
- (33) Sistem zelene karte zagotavlja takojšnjo obravnavo odškodninskega zahtevka v državi stalnega prebivališča oškodovanca tudi v tistih primerih, ko druga stranka prihaja iz kakšne druge evropske države.
- (34) Oškodovancem, ki so, kot določa ta direktiva, utrpeli materialno škodo ali telesno poškodbo v prometni nesreči z motornim vozilom v državi, ki ni država njihovega stalnega prebivališča, mora biti omogočeno, da uveljavijo odškodninski zahtevek v državi članici svojega stalnega prebivališča pri pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, ki ga tam imenuje zavarovalnica stranke, odgovorne za škodo. Skladno s takšno rešitvijo bi bilo možno škodo, ki jo je oškodovanec utrpel izven države članice svojega stalnega prebivališča, obravnavati po postopkih, ki so mu znani.
- (35) Sistem, po katerem naj bi v državah članicah oškodovancevega stalnega prebivališča imeli pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, ne vpliva na materialno pravo, ki se uporablja v konkretnih primerih, in ne spreminja sodne pristojnosti.
- (36) Obstoj pravice do neposrednega uveljavljanja zahtevka za izplačilo škode do zavarovalnice za stranko, ki je utrpela materialno škodo ali telesno poškodbo, je logična dopolnitev imenovanja pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, ki nadalje izboljšuje pravni položaj oseb, oškodovanih v prometni nesreči z motornimi vozili, ki se je pripetila zunaj države članice, v kateri ima ta stranka stalno prebivališče.
- (37) Zagotoviti bi bilo treba, da država članica, v kateri je zavarovalnica pridobila dovoljenje, zahteva, da zavarovalnica imenuje pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, ki imajo stalno prebivališče ali sedež v drugih državah članicah, ki bodo zbrali potrebne informacije v zvezi z odškodninskimi zahtevki iz takšnih nesreč ter sprejeli ustrezne ukrepe za njihovo obravnavo za ime in za račun zavarovalnice, vključno z ustreznim plačilom odškodnine. Ti pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov bi morali imeti zadostna pooblastila, da zastopajo zavarovalnico v odnosu do takšnih oškodovancev in pred državnimi organi, po potrebi pa tudi pred sodišči, če je to skladno s predpisi mednarodnega zasebnega in civilnega procesnega prava v zvezi z dodelitvijo sodne pristojnosti.

⁽¹⁾ UL L 12, 16.1.2001, str. 1.

- (38) Dejavnosti pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov ne zadostujejo, da bi sodno pristojnost dodelili sodiščem v državi članici stalnega prebivališča oškodovanca, če to ni predvideno v predpisih mednarodnega zasebnega in civilnega procesnega prava v zvezi z dodelitvijo sodne pristojnosti.
- (39) Imenovanje pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov je eden od pogojev za začetek opravljanja in opravljanje zavarovalne dejavnosti v zvezi z zavarovalno vrsto iz točke A Priloge k Prvi direktivi Sveta 73/239/EGS z dne 24. julija 1973 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti neposrednega zavarovanja razen življenjskega zavarovanja⁽¹⁾, z izjemo prevozniške odgovornosti. Ta pogoj bi bilo torej treba zajeti z enotnim uradnim dovoljenjem, ki ga skladno z naslovom II Direktive Sveta 92/49/EGS z dne 18. junija 1992 o spremembah direktiv 73/239/EGS in 88/357/EGS in o uskladitvi zakonov in drugih predpisov o neposrednem zavarovanju razen življenjskega zavarovanja (Tretja direktiva o premoženjskem zavarovanju)⁽²⁾ izdajo organi države članice, v kateri ima zavarovalnica sedež. Ta pogoj bi moral veljati tudi za zavarovalnice s sedežem zunaj Skupnosti, ki so pridobile dovoljenje za opravljanje zavarovalne dejavnosti v državi članici Skupnosti.
- (40) Poleg tega, da se poskrbi za prisotnost pooblaščenca zavarovalnice v državi, v kateri oškodovanec prebiva, je treba oškodovancu zagotoviti tudi posebno pravico do hitre obravnave odškodninskih zahtevkov. Zato bi se morale v nacionalno zakonodajo vključiti ustrezne učinkovite in sistematične finančne ali kake druge enakovredne upravne sankcije – recimo sodne prepovedi v kombinaciji z upravnimi kaznimi, redno obveščanje nadzornih organov, kontrole na samem mestu, objave v nacionalnem uradnem listu in tisku, začasna ustavitve dejavnosti družbe (prepoved sklepanja novih pogodb za določeno obdobje), imenovanje posebnega pooblaščenca nadzornih organov, odgovornega za spremljanje in nadzor tega, ali poslovanje poteka skladno z zavarovalnopravnimi predpisi, odvzem dovoljenja za opravljanje tovrstnih zavarovalnih poslov ter sankcije za direktorje in člane uprave – za primer, da zavarovalnica ali njen pooblaščenec ne izpolnjujeta svoje obveznosti, po kateri bi morala v razumnem roku ponuditi odškodnino. To ne bi smelo vplivati na uporabo katerega koli drugega ukrepa – zlasti skladno s pravnimi predpisi, ki veljajo za zavarovalni nadzor –, ki velja za primernega. Vendar pri tem velja pogoj, da tako odgovornost kot povzročena materialna škoda ali telesna poškodba niso sporne, zato lahko zavarovalnica da utemeljeno ponudbo v predpisanem roku. Takšna ponudba za odškodnino bi morala biti pisna in bi morala vsebovati razloge, na katerih temelji ocena odgovornosti in škode.
- (41) Poleg teh sankcij bi bilo treba predvideti, da se za znesek odškodnine, ki ga zavarovalnica ponudi oškodovancu ali ki mu ga sodišče dodeli, plačajo zamudne obresti, in sicer v primeru, ko ponudba ni predložena v omenjenem predpisanem roku. Če v državah članicah že obstajajo nacionalni predpisi z zahtevo po plačilu zamudnih obresti, bi bilo to določbo mogoče izvajati s sklicevanjem na takšne predpise.
- (42) Oškodovanci, ki so v prometni nesreči z motornim vozilom utrpeli materialno škodo ali telesno poškodbo, imajo včasih težave z ugotavljanjem imena zavarovalnice, ki krije odgovornost za motorna vozila, udeležena v nesreči.
- (43) Države članice bi morale v interesu teh oškodovancev vzpostaviti informacijske centre in s tem zagotoviti, da so ustrezne informacije o nesrečah, ki jih je povzročilo motorno vozilo, na voljo pravočasno. Ti informacijski centri bi morali oškodovancem dati na voljo tudi informacije v zvezi s pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov. Informacijski centri bi morali med seboj sodelovati in se hitro odzivati na prošnje, ki jih v zvezi z informacijami o pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov dajejo centri v drugih državah članicah. Vse kaže, da je primerno, da bi takšni centri zbirali informacije o datumih dejanskega prenehanja zavarovalnega kritja, ne pa informacij o izteku prvotne veljavnosti zavarovalne police, če je bilo trajanje pogodbe podaljšano molče.
- (44) Sprejeti bi bilo treba posebne določbe glede vozil (recimo vozila državnih organov ali vojaška vozila), za katera ne velja obveznost zavarovanja avtomobilske odgovornosti.
- (45) Oškodovanec ima lahko upravičen interes, da izve identiteto lastnika ali običajnega voznika ali registriranega imetnika vozila; tako je treba recimo v primerih, v katerih lahko oškodovanec dobi odškodnino le od teh oseb, ker bodisi vozilo ni zavarovano skladno s predpisi bodisi škoda presega zavarovalno vsoto, dati na voljo omenjene informacije.
- (46) Nekatere dane informacije, kot so ime in naslov lastnika ali običajnega voznika vozila in številka zavarovalne police ali registrska številka vozila, predstavljajo osebne podatke glede na Direktivo 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov ter o prostem pretoku teh podatkov⁽³⁾. Obdelava osebnih podatkov, ki je nujna za namene te direktive, bi morala biti skladna z nacionalnimi ukrepi, sprejetimi po Direktivi 95/46/ES. Ime in naslov običajnega voznika se sme sporočiti le, če to dovoljuje nacionalna zakonodaja.

(1) UL L 228, 16.8.1973, str. 3.

(2) UL L 228, 11.8.1992, str. 1.

(3) UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

- (47) Da bi oškodovancu zagotovili odškodnino, do katere je upravičen, je treba zagotoviti odškodninski organ, na katerega se lahko obrne, če zavarovalnica ni imenovala pooblaščenca, če očitno zavlačuje z obravnavo ali če je ni mogoče identificirati. Poseganje odškodninskega organa mora biti omejeno na redke posamezne primere, pri katerih zavarovalnica kljub zastraševalnemu učinku morebitnega izreka sankcij ni upoštevala svojih dolžnosti.
- (48) Ker ima odškodninski organ nalogo, da obravnava odškodninske zahtevke v zvezi z materialno škodo ali telesnimi poškodbami, ki jih je oškodovanec utrpel, le v objektivno določljivih primerih, bi moral omejiti svojo dejavnost na to, da preveri, ali je bila ponudba za odškodnino predložena v predpisanih rokih in skladno s predpisanimi postopki, pri čemer pa primera ne presoja vsebinsko.
- (49) Pravne osebe, na katere so po zakonu prešle oškodovane pravice do odškodnine proti povzročitelju nesreče ali njegovi zavarovalnici (recimo na druge zavarovalnice ali ustanove socialne varnosti), ne bi smeli biti upravičene do uveljavljanja ustreznega zahtevka za izplačilo škode pri odškodninskem organu.
- (50) Odškodninski organ bi moral imeti pravico do subrogacije v tolikšnem obsegu, v kolikšnem je oškodovancu povrnil odškodnino. Da bi zagotovili uveljavitev zahtevka odškodninskega organa do zavarovalnice v primerih, ko slednja ni imenovala pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov ali ko očitno zavlačuje z obravnavo odškodninskih zahtevkov, bi moral imeti odškodninski organ v oškodovančevi državi avtomatsko tudi pravico do povračila, povezano z vstopom v pravice oškodovanca nasproti ustreznemu organu v državi, kjer ima zavarovalnica sedež. Ta organ je najbolj primeren, da predloži regresni zahtevek do zavarovalnice.
- (51) Čeprav države članice smejo določiti, da je zahtevek za izplačilo škode do odškodninskega organa lahko subsidiaren, oškodovanec ne bi smel biti prisiljen, da svoj zahtevek do povzročitelja nesreče uveljavlja prej, preden se z njim obrne na odškodninski organ. V takem primeru bi morala biti položaj oškodovanca najmanj enaka kot pri zahtevku do škodnega sklada.
- (52) Ta sistem lahko začne delovati s sporazumom med odškodninskimi telesi ustanovljenimi in priznanimi v državah članicah, v katerem so opredeljene njihove naloge in obveznosti ter postopki glede povračil.
- (53) Za primere, ko je nemogoče identificirati zavarovalca vozila, je treba predvideti, da je končni dolžnik v zvezi

s plačilom odškodnine oškodovancu škodni sklad, opredeljen v ta namen, iz tiste države članice, v kateri je običajno nezavarovano vozilo, katerega uporaba je povzročila nesrečo. Kadar je nemogoče identificirati vozilo, bi bilo treba določiti, da je končni dolžnik odškodninski sklad, opredeljen v ta namen, iz tiste države članice, v kateri se je nesreča zgodila.

- (54) Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznosti držav članic glede rokov za prenos v nacionalno pravo in začetka uporabe direktiv, določenih v Prilogi I, del B –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Opredelitev pojmov

Za namene te direktive:

1. „vozilo“ pomeni motorno vozilo, ki je namenjeno za potovanje po kopnem in ga poganja mehanska moč, vendar ne vozi po tirih, in priklopnik, s prikolico ali brez;
2. „oškodovanec“ pomeni osebo, ki ima pravico do odškodnine zaradi izgube ali poškodbe, ki so jo povzročila vozila;
3. „nacionalni zavarovalni biro“ pomeni strokovno organizacijo, ki je ustanovljena v skladu s Priporočilom št. 5, ki ga je 25. januarja 1949 sprejel Pododbor za cestni promet Odbora za notranji promet Ekonomske komisije OZN za Evropo, in združuje zavarovalnice, v državi pooblašene za opravljanje poslov zavarovanja civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil;
4. „ozemlje, kjer se vozilo običajno nahaja“ pomeni:
 - (a) ozemlje države, katere registrsko tablico ima vozilo, ne glede na to, ali je ta tablica stalna ali začasna, ali
 - (b) kadar za neko vrsto vozila ni potrebna registracija, ampak ima vozilo zavarovalno tablico ali znak razlikovanja, ki je podoben registrski tablici, ozemlje države, v kateri je bila izdana zavarovalna tablica ali znak, ali
 - (c) kadar za neko vrsto vozila ni potrebna niti registracija, niti zavarovalna tablica, niti znak razlikovanja, ozemlje države, v kateri oseba, ki ima vozilo, stalno prebiva, ali

- (d) v primerih, ko vozilo nima registrske tablice ali ima registrsko tablico, ki ne ustreza ali ne ustreza več vozilu, in je bilo udeleženo v nesreči, ozemlje države, v kateri se je nesreča zgodila, za namen obravnave odškodninskega zahtevka, ki jo predvideva člen 2, točka (a) ali člen 10;
5. „zelena karta“ pomeni mednarodno potrdilo o zavarovanju, ki je izdano v imenu nacionalnega biroja v skladu s Priporočilom št. 5, ki ga je 25. januarja 1949 sprejel Pododbor za cestni promet Odbora za notranji promet Ekonomske komisije OZN za Evropo;
6. „zavarovalnica“ pomeni podjetje, ki je skladno s členom 6 ali členom 23(2) Direktive 73/239/EGS pridobilo uradno dovoljenje;
7. „poslovalnica“ pomeni sedež, zastopstvo ali podružnico zavarovalnice, kot so opredeljeni v členu 2(c) Druge direktive Sveta 88/357/EGS z dne 22. junija 1988 o usklajevanju zakonov in drugih predpisov o neposrednem zavarovanju razen življenjskega zavarovanja, ki opredeljuje določbe za učinkovito uresničevanje svobode opravljanja storitev ⁽¹⁾.

Člen 2

Področje uporabe

Določbe členov 4, 6, 7 in 8 se uporabijo za vozila, ki so običajno na ozemlju države članice:

- (a) ko se med nacionalnimi zavarovalnimi biroji sklene sporazum, v skladu s katerim vsak nacionalni biro po določbah lastne zakonodaje o obveznem zavarovanju jamči za poravnavo odškodninskih zahtevkov glede nesreč, ki se zgodijo na njenem ozemlju in jih povzročijo vozila, ki so običajno na ozemlju druge države članice, če so taka vozila zavarovana ali ne;
- (b) od dneva, ki ga določi Komisija, ko v tesnem sodelovanju z državami članicami ugotovi, da je bil tak sporazum sklenjen;
- (c) za trajanje tega sporazuma.

Člen 3

Obvezno zavarovanje vozil

Vsaka država članica ob upoštevanju člena 5 sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da je civilna odgovornost pri

uporabi vozil, ki se običajno nahajajo na njenem ozemlju, krita z zavarovanjem.

Na podlagi ukrepov iz prvega pododstavka se določi kritje obveznosti in pogoji kritja.

Vsaka država članica sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da zavarovalna pogodba zajema tudi:

- (a) v skladu z veljavno zakonodajo v drugih državah članicah, izgubo ali poškodbo, povzročeno na ozemlju teh držav;
- (b) izgubo ali poškodbo, ki jo utrpijo državljani držav članic na direktni poti med dvema ozemljema, v katerih velja Pogodba, če noben nacionalni zavarovalni biro ni odgovoren za ozemlje, ki ga prečkajo; v takšnem primeru se mora izguba ali škoda kriti v skladu z nacionalno zakonodajo o obveznem zavarovanju, veljavno v državi članici, na ozemlju katere se vozilo običajno nahaja.

Zavarovanje iz obvezno krije oboje, materialno škodo in telesne poškodbe.

Člen 4

Preverjanje zavarovanja

Države članice se vzdržijo preverjanj zavarovanja civilne odgovornosti v zvezi z vozili, ki so običajno na ozemlju druge države članice, in v zvezi z vozili, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretje države, vendar na njihovo ozemlje vstopajo iz ozemlja druge države članice. Vendar pa lahko izvajajo nesistematična preverjanja zavarovanja, če ta niso diskriminatorna in se izvajajo kot del nadzora, ki ni usmerjen izključno v preverjanje zavarovanja.

Člen 5

Odstopanje od obveznosti zavarovanja vozila

1. Država članica lahko odstopa od člena 3 glede nekaterih fizičnih ali pravnih oseb, zasebnih ali javnih; seznam takih oseb sestavi zadevna država in ga sporoči drugim državam članicam in Komisiji.

Država članica, ki tako odstopa, sprejme ustrezne ukrepe, da zagotovi plačilo odškodnine v zvezi z izgubo ali poškodbo, ki je bila na njenem ozemlju in na ozemlju drugih držav članic povzročena z vozili, ki pripadajo takim osebam.

⁽¹⁾ UL L 172, 4.7.1988, str. 1.

Zlasti določi organ v državi, v kateri se zgodi izguba ali škoda, ki je odgovoren za odškodnino oškodovancem v skladu z zakoni te države v primerih, ko se točka (a) člena 2 ne uporablja.

Komisiji sporoči seznam oseb, izvzetih iz obveznega zavarovanja, in organov, ki so odgovorni za plačevanje odškodnin.

Komisija ta seznam objavi.

2. Država članica lahko odstopa od člena 3 glede nekaterih vrst vozil ali nekaterih vozil, ki imajo posebne tablice; seznam takih vrst ali takih vozil sestavi zadevna država in ga pošlje drugim državam članicam in Komisiji.

V tem primeru država članica zagotovi, da se vozila iz prvega pododstavka obravnavajo na enak način kot vozila, ki ne izpolnjujejo zavarovalne obveznosti iz člena 3.

Organ za zagotavljanje odškodnine države članice, v kateri se je nesreča zgodila, ima zahtevek nasproti skladu za zagotavljanje odškodnine v tisti državi članici, v kateri se vozilo običajno nahaja.

Od 11. junija 2010 države članice Komisiji poročajo o izvajanju in praktični uporabi tega odstavka.

Komisija po preučitvi teh poročil po potrebi predloži predloge za nadomestitev ali razveljavitev tega odstopanja.

Člen 6

Nacionalni zavarovalni biro

Vsaka država članica zagotovi, da kadar na njenem ozemlju povzroči nesrečo vozilo, ki se običajno nahaja na ozemlju druge države članice, nacionalni zavarovalni biro brez poseganja v obveznosti iz člena 2(a) pridobi informacije:

- (a) glede ozemlja, kjer se vozilo običajno nahaja, in glede morebitne registrske oznake;
- (b) kolikor je mogoče, glede podatkov o zavarovanju vozila, kakršni so običajno navedeni na zeleni karti, ki jih ima oseba, ki ima vozilo, v obsegu, v kakršnem te podatke zahteva država članica, na ozemlju katere se to vozilo običajno nahaja.

Vsaka država članica tudi zagotovi, da biro sporoči informacije iz točk (a) in (b) nacionalnemu zavarovalnemu biroju države, na ozemlju katere se vozilo iz prvega pododstavka običajno nahaja.

POGLAVJE 2

DOLOČBE, KI ZADEVAJO VOZILA, KI SE OBIČAJNO NAHAJAJO NA OZEMLJU TRETJIH DRŽAV

Člen 7

Nacionalni ukrepi, ki zadevajo vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretjih držav

Vsaka država članica sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da se vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretje države in ki vstopajo na ozemlje, za katera velja Pogodba, ne uporabljajo na njenem ozemlju, če ni krita izguba ali škoda, ki bi jo taka vozila povzročila, v skladu z zahtevami zakonodaj držav članic o obveznem zavarovanju civilne odgovornosti pri uporabi vozil, povsod na ozemlju, za katero velja Pogodba.

Člen 8

Dokumentacija, ki zadeva vozila, ki se običajno nahajajo na ozemlju tretjih držav

1. Vsako vozilo, ki se običajno nahaja na ozemlju tretje države, mora, preden vstopi na ozemlje, za katero velja Pogodba, imeti veljavno zeleno karto ali potrdilo o obmejnem zavarovanju, ki potrjuje, da je vozilo zavarovano v skladu s členom 7.

Vendar pa se vozila, ki so običajno v tretji državi, obravnavajo kot vozila, ki se običajno nahajajo v Skupnosti, če nacionalni biroji vseh držav članic vsak posamično, v skladu z določbami svoje lastne nacionalne zakonodaje o obveznem zavarovanju, jamčijo za poravnavo odškodninskih zahtevkov glede nesreč, ki jih na njihovem ozemlju povzročijo taka vozila.

2. Ko Komisija v tesnem sodelovanju z državami članicami ugotovi, da so bile obveznosti iz drugega pododstavka odstavka 1 prevzete, določi vrste vozil, za katere države članice ne zahtevajo več, da se predložijo dokumenti iz prvega pododstavka odstavka 1 in datum, od katerega to velja.

POGLAVJE 3

MINIMALNE VSOTE ZA OBVEZNO ZAVAROVANJE

Člen 9

Minimalne vsote

1. Brez poseganja v višje odškodnine, ki jih lahko določijo države članice, vsaka država članica zahteva, da je zavarovanje iz člena 3 obvezno najmanj za naslednje vsote:

(a) v primeru telesne poškodbe je najnižji znesek kritja 1 000 000 EUR na oškodovanca ali 5 000 000 EUR na škodni dogodek, ne glede na število oškodovancev;

(b) v primeru materialne škode 1 000 000 EUR na škodni dogodek, ne glede na število oškodovancev.

Če je potrebno, lahko države članice uvedejo prehodno obdobje, ki traja največ do 11. junija 2012, v katerem morajo prilagoditi vsote minimalne vsote kritja vsotam iz prvega pododstavka.

Države članice, ki uvedejo takšno prehodno obdobje, o tem obvestijo Komisijo in navedejo trajanje prehodnega obdobja.

Vendar najpozneje do 11. decembra 2009, države članice zvišajo odškodnine vsaj do polovice ravni iz tega odstavka.

2. Vsakih pet let od 11. junija 2005 ali po izteku katerega koli prehodnega obdobja iz prvega pododstavka odstavka 1 se vsote iz tega odstavka pregledajo v skladu z evropskim indeksom cen življenjskih potrebščin (EICP), določenim v Uredbi (ES) št. 2494/95.

Vsote se prilagajajo samodejno. Zvišajo se za odstotno razliko, ki jo za ustrezno obdobje, to je pet let neposredno pred pregledom iz prvega pododstavka, določa EICP, in se zaokrožijo na večkratnik 10 000 EUR.

Komisija prilagojene vsote sporoči Evropskemu parlamentu in Svetu ter zagotovi njihovo objavo v *Uradnem listu Evropske unije*.

POGLAVJE 4

ODŠKODNINA ZA ŠKODO, KI JO POVZROČI NEZNANO VOZILO ALI VOZILU, KI NE IZPOLNJUJE OBVEZNOSTI ZAVAROVANJA IZ ČLENA 3

Člen 10

Organ zadolžen za zagotavljanje odškodnine

1. Vsaka država članica ustanovi ali pooblasti organ z nalogo zagotavljanja odškodnine najmanj do mejnih vrednosti zavarovalne obveznosti za materialno škodo ali telesne poškodbe, ki jih povzroči neznano vozilo ali vozilo, ki ne izpolnjuje obveznosti zavarovanja iz člena 3.

Prvi pododstavek ne vpliva na pravico države članice, da odškodnino s strani tega organa šteje za subsidiarno ali nesubsidiarno, in pravico, da predvidi poravnavo zahtevkov med tem organom in osebo ali osebami, odgovornimi za nesrečo, in drugimi zavarovalnicami ali organi socialne varnosti, ki so

dolžni plačati odškodnino oškodovancu v zvezi z isto nesrečo. Vendar pa države članice ne smejo dovoliti organu, da plačilo odškodnine pogojuje s tem, da oškodovanec kakor koli dokaže, da odgovorna oseba ni zmožna ali noče plačati.

2. Oškodovanec se lahko v vsakem primeru obrne neposredno na organ, ki mu je na osnovi podatkov, ki jih oškodovanec predloži na zahtevo organa, dolžan dati utemeljen odgovor v zvezi s plačilom odškodnine.

Vendar lahko države članice izključijo plačilo odškodnine s strani tega organa osebam, ki so prostovoljno vstopile v vozilo, ki je povzročilo materialno škodo ali telesno poškodbo, če lahko organ dokaže, da so vedele, da je vozilo nezavarovano.

3. Države članice lahko omejijo ali izključijo plačilo odškodnine s strani tega organa v primeru materialne škode, ki jo povzroči neznano vozilo.

Vendar, če je organ plačal odškodnino za hujše telesne poškodbe kateremu koli oškodovancu iz iste nesreče, v kateri je materialno škodo povzročilo neznano vozilo, države članice ne morejo izključiti plačila odškodnine za materialno škodo iz razloga, ker je vozilo neznano. Kljub temu pa države članice lahko določijo franšizo do največ 500 EUR, za katero odgovarja oškodovanec, ki mu je bila povzročena taka materialna škoda.

Pogoji, pod katerimi se telesne poškodbe štejejo za hujše, se določijo v skladu z zakonodajo ali upravnimi predpisi države članice, kjer se je nesreča zgodila. Pri tem lahko države članice med drugim upoštevajo, ali je bila zaradi poškodbe potrebna bolnišnična oskrba.

4. Vsaka država članica brez poseganja v kakršno koli prakso, ki je za oškodovanca ugodnejša, za plačilo odškodnine s strani organa uporablja svoje zakone in druge predpise.

Člen 11

Spori

V primeru spora med organom iz člena 10(1) in zavarovateljem civilne odgovornosti glede tega, kdo mora oškodovancu iz nesreče izplačati odškodnino, države članice sprejmejo ustrezne ukrepe za to, da je ena od teh strani določena kot odgovorna, da na prvi stopnji oškodovancu nemudoma plača odškodnino.

Če je dokončno odločeno, da bi morala odškodnino v celoti ali delno plačati druga stran, ta druga stran ustrezno povrne izplačano odškodnino stranki, ki je plačala.

POGLAVJE 5

SPECIFIČNE KATEGORIJE OŠKODOVANECV, IZKLJUČITVENE DOLOČBE, ENA SAMA PREMIJA, VOZILO, KI JE ODPOSLANO IZ ENE DRŽAVE ČLANICE V DRUGO

Člen 12

Specifične kategorije oškodovancev

1. Brez poseganja v drugi pododstavek člena 13(1) zavarovanje iz člena 3 krije odgovornost za telesne poškodbe vseh potnikov razen voznika, do katerih bi prišlo pri uporabi motornega vozila.

2. Družinski člani zavarovanca, voznik ali katera koli druga oseba, ki je v primeru nesreče odgovorna po civilnem pravu in katere odgovornost je krita z zavarovanjem iz člena 3, ni izključena iz zavarovanja v zvezi s telesnimi poškodbami iz naslova tega odnosa.

3. Zavarovanje iz člena 3 krije telesne poškodbe in materialno škodo, povzročeno pešcem, kolesarjem in drugim nemo-toriziranih udeležencem v prometu, ki so, kot posledica nesreče, v kateri je bilo udeleženo motorno vozilo, v skladu z nacionalnim civilnim pravom upravičeni do odškodnine.

Ta člen ne posega niti v civilno odgovornost niti v višino odškodnine.

Člen 13

Izključitvene določbe

1. Vsaka država članica sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev da se vsi zakonski predpisi ali pogodbene določbe, ki jih vsebuje zavarovalna policia, izdana v skladu s členom 3 štejejo za neveljavne glede odškodninskih zahtevkov tretjih oseb, ki so bili oškodovanci nesreče in, ki izključujejo iz zavarovanja uporabo ali vožnjo:

(a) oseb, ki za to nimajo izrecnega ali implicitnega dovoljenja;

(b) oseb, ki nimajo voznškega dovoljenja za vožnjo takega vozila;

(c) oseb, ki kršijo zakonske tehnične zahteve v zvezi s stanjem in varnostjo tega vozila.

Vendar se lahko predpis ali določba iz prvega pododstavka, točka (a) uveljavlja proti osebami, ki so prostovoljno vstopile v vozilo, ki je povzročilo materialno škodo ali telesno poškodbo, če lahko zavarovatelj dokaže, da so vedele, da je bilo vozilo ukradeno.

Države članice imajo – v primeru nesreč, ki se zgodijo na njihovem ozemlju – možnost, da ne uporabijo določbe v prvem pododstavku, če lahko oškodovanec dobi odškodnino za škodo od organa socialne varnosti.

2. Za ukradena in s silo pridobljena vozila lahko države članice določijo, da plača odškodnino namesto zavarovatelja organ, naveden v členu 10(1), po pogojih iz odstavka 1 tega člena. Če vozilo izvira z ozemlja druge države članice, ta organ ne sme vložiti zahtevka do nobenega organa v tej državi članici.

Države članice, ki zagotovijo, da plača odškodnino v primeru ukradenih in s silo pridobljenih vozil organ, naveden v členu 10(1), lahko v zvezi z materialno škodo določijo franšizo do največ 250 EUR, za katero odgovarja oškodovanec.

3. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se vse zakonske določbe ali pogodbene klavzule v zavarovalni polici, ki potnika izključujejo iz takšnega kritja, ker naj bi vedel ali naj bi moral vedeti, da je bil voznik vozila v času nesreče pod vplivom alkohola ali drugih opojnih snovi, štejejo v zvezi z zahtevki takega potnika za nične.

Člen 14

Ena sama premija

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da vse police obveznega zavarovanja civilne odgovornosti pri uporabi vozil:

(a) na podlagi ene same premije in v celotnem času trajanja pogodbe krijejo celotno ozemlje Skupnosti, vključno z obdobji, ko je vozilo v času trajanja pogodbe v drugi državi članici, ter

(b) na podlagi ene same premije v vseh državah članicah zagotovijo kritje, ki je predpisano po njenem pravu, ali, če je to kritje višje, kritje, ki je predpisano po pravu države članice, s katere ozemlja izvira vozilo.

Člen 15

Vozilo, ki je odposlano iz ene države članice v drugo

1. Z odstopanjem od druge alineje člena 2(d) Direktive 88/357/EGS se v zvezi z vozilom, ki je odposlano iz ene države članice v drugo, za državo članico, v kateri je nevarnost, v obdobju trideset dni, ki sledi prevzemu pošiljke s strani kupca, šteje namembna država članica, četudi vozilo v namembni državi članici ni bilo uradno registrirano.

2. V primeru, da je vozilo v obdobju iz odstavka 1 tega člena udeleženo v nesreči, med tem ko je nezavarovano, je organ iz člena 10(1) v namembni državi članici odgovoren za plačilo odškodnine iz člena 9.

POGLAVJE 6

IZJAVE, FRANŠIZE, NEPOSREDNI ZAHTEVKI

Člen 16

Izjave o zahtevkih tretjih oseb

Države članice zagotovijo, da ima imetnik police pravico kadar koli zahtevati izjavo o zahtevkih tretjih oseb za odgovornost vozila ali vozil, ki jih krije zavarovalna pogodba, ali o neobstoju takih zahtevkov najmanj za obdobje zadnjih petih let pogodbenega razmerja.

Zavarovalnica ali organ, ki ga država članica imenuje za zagotavljanje obveznega zavarovanja ali izdajo takih izjav, takšno izjavo imetniku police zagotovi v petnajstih dneh od prošnje.

Člen 17

Franšize

Zavarovalnice se nasproti oškodovancem iz nesreče v zvezi z zavarovanjem iz člena 3 ne sklicujejo na franšize.

Člen 18

Neposredni zahtevki

Države članice zagotovijo, da imajo oškodovanci iz nesreč, ki so jih povzročila vozila, ki jih krije zavarovanje iz člena 3, pravico do neposrednega zahtevka proti zavarovalnici, ki krije civilno odgovornost povzročitelja nesreče.

POGLAVJE 7

POSTOPEK ZA PORAVNAVO ZAHTEVKOV IZ NESREČ, KI JIH POVZROČI VOZILO, KRITO Z ZAVAROVANJEM IZ ČLENA 3

Člen 19

Postopek za poravnavo zahtevkov iz nesreč

Države članice za poravnavo zahtevkov iz nesreč, ki so jih povzročila vozila, krita z zavarovanjem iz člena 3, določijo postopek iz člena 22.

V primeru zahtevkov, ki se lahko obravnavajo v okviru sistema nacionalnih zavarovalnih birojev iz člena 2, države članice določijo postopek, ki je enak postopku iz člena 22.

Za namene uporabe tega postopka se vsako sklicevanje na zavarovalnice razume kot sklicevanje na nacionalne zavarovalne biroje.

Člen 20

Posebni predpisi po nesreči za oškodovance, udeležene v nesrečah v državi članici, ki ni država njihovega stalnega prebivališča

1. Cilj členov 20 do 26 je opredeliti posebne predpise za oškodovance, ki so upravičeni do odškodnine za vsako materialno škodo ali telesno poškodbo, nastalo kot posledica nesreče v državi članici, ki ni država članica stalnega prebivališča oškodovanca, in jo je povzročila uporaba vozil, ki so zavarovana v državi članici in se običajno nahajajo v državi članici.

Brez poseganja v zakonodajo tretjih držav, ki se nanaša na civilno odgovornost, in brez vpliva na mednarodno zasebno pravo te določbe veljajo tudi za oškodovance s stalnim prebivališčem v državi članici, ki so upravičeni do odškodnine za vsako materialno škodo ali telesno poškodbo, nastalo v nesreči, ki se je pripetila v tretji državi, katere nacionalni zavarovalni biro se je vključil v sistem zelene karte, in sicer v primerih, ko je takšno nesrečo povzročilo vozilo, ki je zavarovano v državi članici in se običajno nahaja v tej državi članici.

2. Člena 21 in 24 se uporabljata le pri nesrečah, ki jih je povzročilo vozilo,

- (a) ki je zavarovano pri poslovalnici v državi članici, ki ni država stalnega prebivališča oškodovanca, in
- (b) ki se običajno nahajajo v državi članici, ki ni država stalnega prebivališča oškodovanca.

Člen 21

Pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da vse zavarovalnice, ki krijejo nevarnosti iz zavarovalne vrste 10 točke A Priloge k Direktivi 73/239/EGS, razen prevozniške odgovornosti, imenujejo pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov v vseh državah članicah, razen v tisti, kjer so pridobile uradna dovoljenja.

Pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov je odgovoren za obdelavo in rešitev škodnih zahtevkov, ki so posledica nesreč glede na člen 20(1).

Pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov mora biti rezident države članice, za katero je imenovan, ali pa mora imeti v njej sedež.

2. Pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov izbere zavarovalnica po lastni presoji.

Država članica te izbire ne omejuje.

3. Pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov sme delati za eno ali več zavarovalnic.

4. Pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov zbira v zvezi s takšnimi zahtevki informacije, potrebne za njihovo obravnavo, in sprejme ukrepe, potrebne za dogovor o pogojih za obravnavo.

Zahteva za imenovanje pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov ne izključuje pravice oškodovanca ali njegove zavarovalnice, da neposredno sproži postopek proti povzročitelju nesreče ali njegovi zavarovalnici.

5. Pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov morajo imeti vsa potrebna pooblastila, da zastopajo zavarovalnico v odnosu do oškodovancev v primerih iz člena 20(1) ter da v celoti zadostijo njihovim odškodninskim zahtevkom.

Usposobljeni morajo biti za to, da primere obdelajo v uradnem jeziku oziroma uradnih jezikih države članice, v kateri ima oškodovanec stalno prebivališče.

6. Imenovanje pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov samo po sebi ne pomeni odprtja podružnice v smislu člena 1(b) Direktive 92/49/EGS in pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov se ne šteje za poslovalnico v smislu člena 2(c) Direktive 88/357/EGS ali za poslovno enoto v smislu Uredbe (ES) št. 44/2001.

Člen 22

Postopek za poravnavo zahtevkov

Države članice predvidijo obveznost, podprto s primernimi, učinkovitimi in sistematičnimi finančnimi ali enakovrednimi upravnimi sankcijami, skladno s katerimi mora v treh mesecih od datuma, ko je oškodovanec vložil svoj odškodninski zahtevek bodisi neposredno na zavarovalnico povzročitelja nesreče bodisi na njenega pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov:

- (a) zavarovalnica povzročitelja škode ali njen pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov dati utemeljeno ponudbo za odškodnino, če odgovornost ni sporna in je bila škoda v celoti ocenjena, ali
- (b) zavarovalnica, na katero je bil odškodninski zahtevek naslovljen, ali njen pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov dati utemeljen odgovor na točke iz zahtevka, če je odgovornost bodisi sporna bodisi ni bila natanko ugotovljena ali pa škoda ni bila v celoti ocenjena.

Države članice sprejmejo določbe, s katerimi zagotovijo, da se v primerih, ko ponudba ni predložena v treh mesecih, zaračunajo obresti za znesek odškodnine, ki ga oškodovancu ponudi zavarovalnica ali dodeli sodišče.

Člen 23

Informacijski centri

1. Zato da bi oškodovancu omogočili uveljavitev odškodninskega zahtevka, vsaka država članica ustanovi ali prizna informacijski center, pristojen za:

(a) vodenje registra, ki vsebuje naslednje informacije:

(i) registrske številke motornih vozil, ki so običajno na ozemlju zadevne države;

(ii) številke zavarovalnih polic, ki krijejo uporabo teh vozil za nevarnosti, ki sodijo v zavarovalno vrsto 10 točke A Priloge k Direktivi 73/239/EGS, razen prevozniške odgovornosti, pri prenehanju veljavnosti police pa tudi datum prenehanja zavarovalnega kritja;

(iii) zavarovalnice, ki krijejo nevarnosti, ki izhajajo iz uporabe vozil in sodijo v zavarovalno vrsto 10 iz točke A Priloge k Direktivi 73/239/EGS, z izjemo prevozniške odgovornosti, in pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, ki jih takšne zavarovalnice imenujejo skladno s členom 21 te direktive in katerih imena se sporočijo informacijskim centrom skladno z odstavkom 2 tega člena;

(iv) seznam vozil, za katera v vsaki državi velja izjema od obveznosti zavarovanja odgovornosti skladno s členom 5(1) in (2);

(v) v zvezi z vozili, opredeljenimi v točki (iv):

— ime organa ali telesa, imenovanega skladno s tretjim pododstavkom člena 5(1), ki mora oškodovancu izplačati odškodnino v primerih, v katerih postopek, določen v členu 2(2)(a), ne velja, če za vozilo velja izjema iz prvega pododstavka člena 5(1),

— ime telesa, ki krije nevarnosti, ki izhajajo iz uporabe vozila v državi članici, v kateri se vozilo običajno nahaja, če za vozilo velja izjema iz člena 5(2);

(b) ali za koordinacijo zbiranja in posredovanja teh podatkov;

(c) in za pomoč upravičenim osebam pri pridobivanju informacij, omenjenih v točkah (a)(i) do (v).

Informacije iz točk (a)(i), (ii) in (iii) je treba hraniti sedem let po izteku registracije vozila ali po prenehanju zavarovalne pogodbe.

2. Zavarovalnice iz odstavka 1(a)(iii) obvestijo informacijske centre vseh držav članic o imenu in naslovu pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, ki so ga skladno s členom 21 imenovali v vsaki državi članici.

3. Države članice zagotovijo, da je oškodovanec sedem let po nesreči upravičen, da od informacijskega centra države članice, v kateri prebiva, države članice, v kateri je vozilo običajno, ali države članice, kjer se je nesreča pripetila, nemudoma dobi naslednje informacije:

- (a) ime in naslov zavarovalnice;
- (b) številko zavarovalne police, in
- (c) ime in naslov pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, ki ga ima zavarovalnica v državi stalnega prebivališča oškodovanca.

Informacijski centri med seboj sodelujejo.

4. Informacijski center oškodovancu preskrbi ime in naslov lastnika ali običajnega voznika ali registriranega imetnika vozila, če je oškodovanec upravičen do te informacije. Za namene te določbe se informacijski center obrne zlasti na:

- (a) zavarovalnico, ali
- (b) urad za registracijo vozil.

Če za vozilo velja izjema, opredeljena v prvem pododstavku člena 5(1), informacijski center obvesti oškodovanca o imenu organa ali telesa, ki je skladno s tretjim pododstavkom člena 5(1) imenovan kot odgovorni za izplačilo odškodnine oškodovancem v primerih, ko se ne uporablja postopek iz člena 2(a).

Če za vozilo velja odstopanje iz člena 5(2), informacijski center sporoči oškodovancu ime in organ, ki krije vozilo v državi, v kateri je to običajno.

5. Brez poseganja v svoje obveznosti iz odstavkov 1 in 4 države članice zagotovijo, da informacijski centri, zagotavljajo informacije iz teh odstavkov vsem udeležencem prometnih nesreč, ki so jih povzročila vozila, krita z zavarovanjem iz člena 3.

6. Obdelava osebnih podatkov na podlagi odstavkov 1 do 5 mora potekati skladno z nacionalnimi ukrepi, sprejetimi po Direktivi 95/46/ES.

Člen 24

Odškodninski organi

1. Vsaka država članica ustanovi ali prizna odškodninski organ, ki zagotavlja odškodnine oškodovancem v primerih iz člena 20(1).

Takšni oškodovanci lahko odškodninski zahtevek naslovijo na odškodninski organ v državi članici svojega stalnega prebivališča:

- (a) če v treh mesecih po tem, ko je oškodovanec naslovil odškodninski zahtevek na zavarovalnico vozila, ki je povzročilo nesrečo, ali na njenega pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov, zavarovalnica ali njen pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov ni dal utemeljenega odgovora na vse točke zahtevka, ali
- (b) če zavarovalnica v državi članici stalnega prebivališča oškodovanca ni imenovala pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov skladno s členom 20(1); v takšnem primeru oškodovanci niso upravičeni, da odškodninski zahtevek naslovijo na odškodninski organ, če so takšen zahtevek naslovili neposredno na zavarovalnico vozila, ki je povzročilo nesrečo, in če so prejeli utemeljen odgovor v treh mesecih po predložitvi zahtevka.

Oškodovanci pa zahtevka ne smejo nasloviti na odškodninski organ, če so sprožili sodni postopek neposredno proti zavarovalnici.

Odškodninski organ ukrepa v dveh mesecih, šteto od dneva, ko mu oškodovanec predloži odškodninski zahtevek, a svoje ukrepanje prekine, če zavarovalnica ali njen pooblaščenec za obravnavo odškodninskih zahtevkov predloži utemeljen odgovor na zahtevek.

Odškodninski organ nemudoma obvesti:

- (a) zavarovalnico vozila, ki je povzročilo nesrečo, ali pooblaščenca za obravnavo odškodninskih zahtevkov;
- (b) odškodninski organ v državi članici, v kateri je poslovalnica zavarovalnice, ki je izdala polico;

(c) če je znana, osebo, ki je povzročila nesrečo,

o tem, da je od oškodovanca prejel odškodninski zahtevek in da bo nanj odgovoril v dveh mesecih od predložitve takšnega odškodninskega zahtevka.

Ta določba ne posega niti na pravico držav članic, da odškodnino tega organa obravnavajo kot subsidiarno ali nesubsidiarno, niti na pravico, da predvidijo obravnavo odškodninskega zahtevka med tem organom in osebo ali osebami, ki so povzročile nesrečo, ter drugimi zavarovalnicami ali ustanovami socialne varnosti, ki morajo oškodovancu izplačati odškodnino za to nesrečo. Vendar pa države članice temu organu ne smejo dovoliti, da bi plačilo odškodnine pogojeval s kakšnim drugim pogojem, razen s tistimi, ki so opredeljeni v tej direktivi, še zlasti ne s tem, da oškodovanec kakor koli dokaže, da je oseba, ki je odgovorna za škodo, plačilno nesposobna ali da noče plačati.

2. Odškodninski organ, ki je oškodovancu plačal odškodnino v državi članici njegovega stalnega prebivališča, je upravičen do povračila plačane odškodnine s strani odškodninskega organa v državi članici tiste poslovalnice zavarovalnice, ki je izdala polico.

Odškodninski organ vstopi v oškodovančeve pravice nasproti povzročitelju nesreče, in sicer v tolikšnem obsegu, v kolikšnem je odškodninski organ v državi članici stalnega prebivališča oškodovanca plačal odškodnino za povzročeno materialno škodo ali telesno poškodbo.

Vsaka država članica mora priznati subrogacijo, ki jo predvideva druga država članica.

3. Ta člen začne veljati:

(a) potem ko so odškodninski organi, ki so jih države članice ustanovile ali priznale, sklenili sporazum o svojih nalogah in dolžnostih ter o postopku zagotavljanja povračil;

(b) od datuma, ki ga določi Komisija, potem ko je v tesnem sodelovanju z državami članicami ugotovila, da je bil takšen sporazum sklenjen.

Člen 25

Odškodnina

1. Če vozila ni mogoče identificirati ali če v dveh mesecih od nesreče ni mogoče identificirati zavarovalnice, lahko oškodovanec zaprosi za odškodnino odškodninski organ v državi članici svojega stalnega prebivališča. Odškodnina se zagotovi

skladno z določbami členov 9 in 10. Odškodninski organ je nato upravičen do povračila, in sicer pod pogoji iz člena 24(2):

(a) v primeru, ko ni mogoče identificirati zavarovalnice: od škodnega sklada v tisti državi članici, v kateri se vozilo običajno nahaja;

(b) v primeru neznanega vozila: od škodnega sklada v tisti državi članici, v kateri se je nesreča zgodila;

(c) v primeru vozil iz tretjih držav: od škodnega sklada v tisti državi članici, v kateri se je nesreča zgodila.

2. Ta člen se uporablja za nesreče, ki jih povzročijo vozila iz tretjih držav, zajeta v členih 7 in 8.

Člen 26

Centralni organ

Države članice sprejmejo vse ustrezne ukrepe, s katerimi oškodovancem, njihovim zavarovalnicam ali njihovim pravnim zastopnikom olajšajo pravočasno pridobivanje osnovnih podatkov, potrebnih za rešitev odškodninskih zahtevkov.

Osnovni podatki so, če je to ustrezno, dostopni v elektronski obliki v centralni zbirki vsake države članice, stranke, ki so vpletene v primer, pa imajo do njih dostop na podlagi izrecne zahteve.

Člen 27

Kazni

Države članice določijo kazni za kršitve nacionalnih predpisov za izvajanje te direktive in sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev njihove uporabe. Kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne. Države članice Komisijo v najkrajšem času obvestijo o dopolnitvah določb sprejetih na podlagi tega člena.

POGLAVJE 8

KONČNE DOLOČBE

Člen 28

Nacionalne določbe

1. Države članice smejo skladno s Pogodbo ohraniti ali vpeljati določbe, ki so za oškodovanca ugodnejše od določb, potrebnih za uskladitev s to direktivo.

2. Države članice predložijo Komisiji besedila temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 29

Razveljavitev

Direktive 72/166/EGS, 84/5/EGS, 90/232/EGS, 2000/26/ES in 2005/14/ES, kakor so bile spremenjene z direktivami, navedenimi v Prilogi I, del A, se razveljavijo, brez poseganja v obveznosti držav članic glede rokov za prenos v nacionalno pravo in začetka uporabe direktiv, določenih v Prilogi I, del B.

Sklicevanja na razveljavljeno direktivo se upoštevajo kot sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo v Prilogi II.

Člen 30

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 31

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourg, 16. septembra 2009

Za Evropski parlament

Predsednik

J. BUZEK

Za Svet

Predsednica

C. MALMSTRÖM

PRILOGA I

DEL A

Razveljavljene direktive s seznamom njihovih sprememb

(iz člena 29)

Direktiva Sveta 72/166/EGS
(UL L 103, 2.5.1972, str. 1)

Direktiva Sveta 72/430/EGS
(UL L 291, 28.12.1972, str. 162)

Direktiva Sveta 84/5/EGS
(UL L 8, 11.1.1984, str. 17)

samo člen 4

Direktiva 2005/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 149, 11.6.2005, str. 14)

samo člen 1

Direktiva Sveta 84/5/EGS
(UL L 8, 11.1.1984, str. 17)

Akt o pristopu iz leta 1985, Priloga I, točka IX.F
(UL L 302, 15.11.1985, str. 218)

Direktiva Sveta 90/232/EGS
(UL L 129, 19.5.1990, str. 33)

samo člen 4

Direktiva 2005/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 149, 11.6.2005, str. 14)

samo člen 2

Direktiva Sveta 90/232/EGS
(UL L 129, 19.5.1990, str. 33)

Direktiva 2005/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 149, 11.6.2005, str. 14)

samo člen 4

Direktiva 2000/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 181, 20.7.2000, str. 65)

Direktiva 2005/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 149, 11.6.2005, str. 14)

samo člen 5

Direktiva 2005/14/ES Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 149, 11.6.2005, str. 14)

DEL B

Roki za prenos v nacionalno pravo in začetek uporabe

(iz člena 28)

Direktiva	Roki za prenos	Datum začetka uporabe
72/166/EGS	31. december 1973	—
72/430/EGS	—	1. januar 1973
84/5/EGS	31. december 1987	31. december 1988
90/232/EGS	31. december 1992	—
2000/26/ES	19. julij 2002	19. januar 2003
2005/14/ES	11. junij 2007	—

PRILOGA II

PRIMERJALNA TABELA

Direktiva 72/166/EGS	Direktiva 84/5/EGS	Direktiva 90/232/EGS	Direktiva 2000/26/ES	Ta direktiva
Člen 1, točke (1) do (3)				Člen 1, točke (1) do (3)
Člen 1, točka (4), prva alineja				Člen 1, točka (4)(a)
Člen 1, točka (4), druga alineja				Člen 1, točka (4)(b)
Člen 1, točka (4), tretja alineja				Člen 1, točka (4)(c)
Člen 1, točka (4), četrta alineja				Člen 1, točka (4)(d)
Člen 1, točka (5)				Člen 1, točka (5)
Člen 2(1)				Člen 4
Člen 2(2), uvodno besedilo				Člen 2, uvodno besedilo
Člen 2(2), prva alineja				Člen 2, točka (a)
Člen 2(2), druga alineja				Člen 2, točka (b)
Člen 2(2), tretja alineja				Člen 2, točka (c)
Člen 3(1), prva poved				Člen 3, prvi pododstavek
Člen 3(1), druga poved				Člen 3, drugi pododstavek
Člen 3(2), uvodno besedilo				Člen 3, tretji pododstavek, uvodno besedilo
Člen 3(2), prva alineja				Člen 3, tretji pododstavek, točka (a)
Člen 3(2), druga alineja				Člen 3, tretji pododstavek, točka (b)
Člen 4, uvodno besedilo				Člen 5(1), prvi pododstavek
Člen 4, točka (a), prvi pododstavek				Člen 5(1), prvi pododstavek
Člen 4, točka (a), drugi pododstavek, prva poved				Člen 5(1), drugi pododstavek
Člen 4, točka (a), drugi pododstavek, druga poved				Člen 5(1), tretji pododstavek
Člen 4, točka (a), drugi pododstavek, tretja poved				Člen 5(1), četrti pododstavek
Člen 4, točka (a), drugi pododstavek, četrta poved				Člen 5(1), peti pododstavek
Člen 4, točka (b), prvi pododstavek				Člen 5(2), prvi pododstavek
Člen 4, točka (b), drugi pododstavek, prva poved				Člen 5(2), drugi pododstavek

Direktiva 72/166/EGS	Direktiva 84/5/EGS	Direktiva 90/232/EGS	Direktiva 2000/26/ES	Ta direktiva
Člen 4, točka (b), drugi pododstavek, druga poved				Člen 5(2), tretji pododstavek
Člen 4, točka (b), tretji pododstavek, prva poved				Člen 5(2), četrti pododstavek
Člen 4, točka (b), tretji pododstavek, druga poved				Člen 5(2), peti pododstavek
Člen 5, uvodno besedilo				Člen 6, prvi pododstavek, uvodno besedilo
Člen 5, prva alineja				Člen 6, prvi pododstavek, točka (a)
Člen 5, druga alineja				Člen 6, prvi pododstavek, točka (b)
Člen 5, zaključno besedilo				Člen 6, drugi pododstavek
Člen 6				Člen 7
Člen 7(1)				Člen 8(1), prvi pododstavek
Člen 7(2)				Člen 8(1), drugi pododstavek
Člen 7(3)				Člen 8(2)
Člen 8				—
	Člen 1(1)			Člen 3, četrti pododstavek
	Člen 1(2)			Člen 9(1)
	Člen 1(3)			Člen 9(2)
	Člen 1(4)			Člen 10(1)
	Člen 1(5)			Člen 10(2)
	Člen 1(6)			Člen 10(3)
	Člen 1(7)			Člen 10(4)
	Člen 2(1), prvi pododstavek, uvodno besedilo			Člen 13(1), prvi pododstavek, uvodno besedilo
	Člen 2(1), prva alineja			Člen 13(1), prvi pododstavek, točka (a)
	Člen 2(1), druga alineja			Člen 13(1), prvi pododstavek, točka (b)
	Člen 2(1), tretja alineja			Člen 13(1), prvi pododstavek, točka (c)
	Člen 2(1), prvi pododstavek, končno besedilo			Člen 13(1), prvi pododstavek, uvodno besedilo
	Člen 2(1), drugi in tretji pododstavek			Člen 13(1), drugi in tretji pododstavek
	Člen 2(2)			Člen 13(2)
	Člen 3			Člen 12(2)
	Člen 4			—
	Člen 5			—

Direktiva 72/166/EGS	Direktiva 84/5/EGS	Direktiva 90/232/EGS	Direktiva 2000/26/ES	Ta direktiva
	Člen 6	<p>Člen 1, prvi pododstavek</p> <p>Člen 1, drugi pododstavek</p> <p>Člen 1, tretji pododstavek</p> <p>Člen 1a, prva poved</p> <p>Člen 1b, druga poved</p> <p>Člen 2, uvodno besedilo</p> <p>Člen 2, prva alineja</p> <p>Člen 2, druga alineja</p> <p>Člen 3</p> <p>Člen 4</p> <p>Člen 4a</p> <p>Člen 4b, prva poved</p> <p>Člen 4b, druga poved</p> <p>Člen 4c</p> <p>Člen 4d</p> <p>Člen 4e, prvi pododstavek</p> <p>Člen 4e, drugi pododstavek, prva poved</p> <p>Člen 4e, drugi pododstavek, druga poved</p> <p>Člen 5(1)</p> <p>Člen 5(2)</p> <p>Člen 6</p>	<p>Člen 3</p> <p>Člen 1(1)</p> <p>Člen 1(2)</p> <p>Člen 1(3)</p> <p>Člen 2, uvodno besedilo</p> <p>Člen 2, točka (a)</p> <p>Člen 2, točka (b)</p> <p>Člen 2, točke (c), (d) in (e)</p> <p>Člen 4(1), prva poved</p> <p>Člen 4(1), druga poved</p>	<p>—</p> <p>Člen 12(1)</p> <p>Člen 13(3)</p> <p>—</p> <p>Člen 12(3), prvi pododstavek</p> <p>Člen 12(3), drugi pododstavek</p> <p>Člen 14, uvodno besedilo</p> <p>Člen 14, točka (a)</p> <p>Člen 14, točka (b)</p> <p>—</p> <p>Člen 11</p> <p>Člen 15</p> <p>Člen 16, prvi pododstavek</p> <p>Člen 16, drugi pododstavek</p> <p>Člen 17</p> <p>Člen 18</p> <p>Člen 19, prvi pododstavek</p> <p>Člen 19, drugi pododstavek</p> <p>Člen 19, tretji pododstavek</p> <p>Člen 23(5)</p> <p>—</p> <p>—</p> <p>Člen 20(1)</p> <p>Člen 20(2)</p> <p>Člen 25(2)</p> <p>—</p> <p>Člen 1, točka (6)</p> <p>Člen 1, točka (7)</p> <p>—</p> <p>Člen 21(1), prvi pododstavek</p> <p>Člen 21(1), drugi pododstavek</p>

Direktiva 72/166/EGS	Direktiva 84/5/EGS	Direktiva 90/232/EGS	Direktiva 2000/26/ES	Ta direktiva
			Člen 4(1), tretja poved	Člen 21(1), tretji pododstavek
			Člen 4(2), prva poved	Člen 21(2), prvi pododstavek
			Člen 4(2), druga poved	Člen 21(2), drugi pododstavek
			Člen 4(3)	Člen 21(3)
			Člen 4(4), prva poved	Člen 21(4), prvi pododstavek
			Člen 4(4), druga poved	Člen 21(4), drugi pododstavek
			Člen 4(5), prva poved	Člen 21(5), prvi pododstavek
			Člen 4(5), druga poved	Člen 21(5), drugi pododstavek
			Člen 4(6)	Člen 22
			Člen 4(7)	—
			Člen 4(8)	Člen 21(6)
			Člen 5(1), prvi pododstavek, uvodno besedilo	Člen 23(1), prvi pododstavek, uvodno besedilo
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a), uvodno besedilo	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a), uvodno besedilo
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a)(1)	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a)(i)
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a)(2)	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a)(ii)
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a)(3)	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a)(iii)
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a)(4)	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a)(iv)
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a)(5), uvodno besedilo	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a)(v), uvodno besedilo
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a)(5)(i)	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a)(v), prva alineja
			Člen 5(1), prvi pododstavek, točka (a)(5)(ii)	Člen 23(1), prvi pododstavek, točka (a)(v), druga alineja
			Člen 5(1), drugi pododstavek	Člen 23(1), drugi pododstavek
			Člen 5(2), (3) in (4)	Člen 23(2), (3) in (4)
			Člen 5(5)	Člen 23(6)
			Člen 6(1)	Člen 24(1)
			Člen 6(2), prvi pododstavek	Člen 24(2), prvi pododstavek

Direktiva 72/166/EGS	Direktiva 84/5/EGS	Direktiva 90/232/EGS	Direktiva 2000/26/ES	Ta direktiva
			Člen 6(2), drugi pododstavek, prva poved	Člen 24(2), drugi pododstavek
			Člen 6(2), drugi pododstavek, druga poved	Člen 24(2), tretji pododstavek
			Člen 6(3), prvi pododstavek	Člen 24(3)
			Člen 6(3), drugi pododstavek	—
			Člen 6a	Člen 26
			Člen 7, uvodno besedilo	Člen 25(1), uvodno besedilo
			Člen 7, točka (a)	Člen 25(1), točka (a)
			Člen 7, točka (b)	Člen 25(1), točka (b)
			Člen 7, točka (c)	Člen 25(1), točka (c)
			Člen 8	—
			Člen 9	—
			Člen 10(1) do (3)	—
			Člen 10(4)	Člen 28(1)
			Člen 10(5)	Člen 28(2)
				Člen 29
			Člen 11	Člen 30
			Člen 12	Člen 27
Člen 9	Člen 7	Člen 7	Člen 13	Člen 31
				Priloga I
				Priloga II